
Jasný cíl

James Patterson

18. ARRONDISSEMENT, PAŘÍŽ, 6. DUBEN, 12.30

Epée krácel rychle po Rue Marcadet s taškou přes rameno pevně přitisknutou k boku, kapucí černé mikiny nasazenou a černobíle kostkovaným šátkem zvaným keřija omotaným kolem snědého krku.

Jeho jméno znamenalo ve francouzštině *meč* – přesněji řečeno soubojový meč, za který se té noci také považoval.

Vyhlašuju tady válku, pomyslel si Epée. Meč označuje první bojiště.

V té zchátralé oblasti potkával takhle pozdě jen málo chodců a dával si pozor, aby se nepodíval na těch pár lidí, kteří ho minuli na chodníku kousek od křižovatky s Boulevardem Barbès. Obchody lemující obě strany bulváru byly tmavé, ale v oknech bytů nad nimi blikala světla. Někde plakalo děcko. Kdesi hrála středověčodní hudba.

Epée se podíval na sever za islámské knihkupectví, krejčovství, kde se prodávala roucha, a výklad pobočky kurýrní služby FEZ Couriers. Byl přímo na místě, které si pamatoval ze svého průzkumu před týdnem.

Je dost velká, pomyslel si, a její pleť je bezchybná.

Vlastně je dokonalá. Lepší bych nenašel.

Když Epée viděl, že jsou chodníky na bloky daleko v každém směru prázdné, přetáhl si šátek přes spodní polovinu obličeje a rozběhl se ke svému cíli. Hned za zavřenými dveřmi mešity smykem zastavil, sáhl do tašky a vyndal dvě plechovky spreje.

S plechovkou v každé ruce postříkal zeď mešity širokými oblými pohyby, které začaly vysoko nad jeho hlavou a končily u špiček bot. Za pár vteřin byl hotový a cítil hořkosladkou extázi vyčerpaného umělce.

To graffiti navrhl sám, bylo krvavě rudé a stékaly z něj kapky barvy. Navzdory rozmáchlým, stylizovaným písmenům nebylo pochyb, co ten tag říká:

AB-16

V ulici směrem na jih nastartovalo auto. Reflektory se rozsvítily a našly Epéea, který zahodil spreje a rozběhl se jako vyplašený jelen.

Zařval motor. Zakvílely pneumatiky. Paprsky světlometů prořezávaly tmu. Zaječela siréna a scénu zahalilo blikající modré světlo.

Zkurvená pařížská policie to místo sledovala!

Epée se rozběhl šikmo přes bulvár, mezi dvěma zaparkovanými auty, na protější chodník. Sprejer byl neobyčejně rychlý, ale policejnímu autu při závodu na rovince nikdo neuteče.

Epée však neměl v úmysl pohybovat se rovně. Jako expert na parkour, francouzské umění běhu přes městské překážky, viděl všechno na ulici, vysoké i nízké, jako potenciálního spojence.

Policejní auto bylo skoro vedle něho. Další hlídkový vůz se vynořil na křižovatce ulice Barbès a Boulevardu Ornano. Řítilo se přímo na Epéea. Jeho pozoruhodný mozek vnímal úhly, vektory a sbíhající se rychlosti, jako by to byly údaje na cloně pilota stíhačky.

Neoznačené auto za ním se mu nyní objevilo v periferním vidění. Epée ostře odbočil z chodníku k jeho přednímu nárazníku. Vyskočil hladce, ladně, ale s naprostým soustředěním a přesností. Pneumatiky zapískaly.

Sprejerovy gumové podrážky našly nárazník. Pokrčil nohy a odrazil se. Ten pohyb ho vrhl dopředu do vzduchu, sbaleného jako závodního lyžaře při skoku.

Epée přistál hrudí dopředu, nohy mu tepaly v dokonalém tempu se setrvačností, kterou vytvořil, ale vůbec se nepokusil uprchnout. Rozběhl se proti přijíždějícímu autu, jako by s ním soutěžil, kdo uhne první, zatímco mu mozek pracoval na plné obrátky. Srazili by člověka za sprejování? Nepředpokládal to. Ale stávaly se i divnější věci.

A divnější se věci se opravdu staly. Místo aby policista šlápl na brzdu, zrychlil. Epée slyšel, jak se auto za ním také rychle přibližuje, jako by ho chtěli zasáhnout zepředu i zezadu, přerazit ho v půli.

Epée vyskočil do vzduchu jako trojskokan. Jeho levá noha se odrazila od kapoty přijíždějícího vozu, pravá škrtila o blikající modrý maják a obě ztlumily dopad zlomek vteřiny předtím, než se obě policejní auta čelně srazila přímo za ním.

Epée předvedl únik elegantní jako baletní sólo, ale neriskoval a sprintoval ještě několik bloků, než zpomalil v tiché ulici.

Uprostřed bloku spatřil zaparkované zbrusu nové bílé BMW, uviděl, že je ulice opuštěná, a využil příležitosti, aby nastříkal na jeho kapotu ten samý krvavě rudý tag.

AB-16

Dva jsou hotové, pomyslel si Meč, když vyrazil dál. Zbývá jenom čtyřicet osm.

1. ARRONDISSEMENT, 6. DUBEN, 15.30

„Tajemství, jak porozumět Pařížanům, Jacku, je pochopit, že jsou tak-
,,řka pravým opakem lidí z Los Angeles,“ řekl chlap jako hora sedící naproti mně. „V L. A. vychovávají rodiče děti tak, aby byly optimistické, plné života, přátelské. Lidé vyrůstající v Paříži se naopak učí hodnotě melancholie a neochvějně víry v nevyhnutelnost utrpení. Proto mají pověst hrubiánů. Chovají se tak proto, aby ses cítil stejně nesvůj jako oni, a jsou upřímně přesvědčení, že ti tím prokazují službu.“

Bylo pozdní odpoledne teplého, nádherného jarního dne ve francouzském hlavním městě a Louis Langlois a já jsme seděli před Taverne Henri IV v hotelu Place Dauphine a dopíjeli každou sklenici skvělého bordeaux.

Usmál jsem se a řekl: „Tak zlé to být nemůže.“

Louis pobaveně potřásl hlavou a řekl: „Faktem je, že kdo se v Paříži dobře baví, směje se a celkově si užívá život, je považován za skrytého šilence nebo aspoň za návštěvníka z nějakého podřadného místa, což je kdekoliv mimo hranice města.“

„No tak,“ řekl jsem už se smíchem. „Lidé se taky zdají být upřímně milí. Dokonce i číšníci jsou zatím skvělí.“

Přezíravě mávl rukou a řekl: „Vypadají mile, protože jim konečně došlo, že Paříž je turistická destinace číslo jedna na světě a že turismus přináší do města nejvíc peněz. Zároveň vědí, že jsi turista z Ameriky – země absurdně obézních, absurdně bohatých a absurdně hloupých – a doufají, že jim dáš absurdně velké spropitné. Musíš mi věřit, Jacku. Hluboko ve svém nitru se Pařížané ze života neradují a dráždí je, když někdo vypadá příliš šťastně.“

Skepticky jsem zvedl obočí.

„Nevěříš mi?“ zeptal se. „Tak se dívej.“

Louis zaklonil hlavu a začal rvát smíchy. Zdálo se, že ho smích zcela ovládl a otřásal mu celým tělem, jako by ho pevně popadl za ramena.

K mému překvapení a pobavení na něho obsluha okolo nás a dokonce i servírka, která nám právě přinesla víno, teď pokukovala úkosem. To Louise jen povzbudilo, začal výt a plácet se po stehnech tak silně, až mu z očí stékaly na tváře slzy. Neudržel jsem se a také se rozesmál. Lidé v našem okolí teď neskrývaně zírali nebo krčili nosy, jako bychom utekli z blázince.

Nakonec se Louis uklidnil, oťel si slzy, a když se restaurace vrátila k normálu, zamumlal: „Co jsem ti říkal? Tohle – smích – mnohokrát používám na to, abych vyvedl podezřelý z míry. Pro obyvatele Paříže musí být policista, který vídí ve všem humor, šílený. Musí být nebezpečný a je záhodno se ho obávat.“

Zvedl jsem ruce na znamení, že se vzdávám. „Je to tvoje město, Louisi.“

„Moje adoptované město,“ upřesnil a zvedl prst. „Za svoje ho nepovažuju, ale dobře mu rozumím.“

Před třiceti lety opustil Louis svůj domov v Nice na jihu Francie a nastoupil k Francouzské národní policii. Jeho mimořádná emocionální inteligence, pochopení francouzské povahy a neortodoxní vyšetřovací instinkt ho v Paříži rychle vynesly na místo v La Crim, elitní vyšetřovací složce, podobné oddělení pro zvláštní případy u newyorské a losangeleské policie.

Louis sloužil v La Crim se skvělými výsledky už devětadvacet let. Den před jeho odchodem do výslužby jsem mu nabídl práci s trojnásobným platem. Teď vedl pařížskou pobočku Private, celosvětové bezpečnostní a vyšetřovací agentury, kterou jsem založil a vlastnil.

Uслыšíte lidi mluvit o Private jako o „Pinkertonech jednadvacátého století“. Nevím, jestli si takovou chválu zasloužíme, ale je to lichotivé a ta po-

věst nám za posledních několik let pomohla skokově vyrůst zvláště v zámoří, což mě přinutilo cestovat mnohem víc, než bych si přál.

Několik dní jsem strávil na návštěvě v berlínské pobočce a do Paříže jsem dorazil předchozího večera. Po sérii schůzek s místním personálem, které jsem absolvoval během dne, Louis navrhl, abychom si zašli na pár drinků a pak na dobrou večeři. Ten skvělý nápad nás přivedl do jedné z jeho oblíbených restaurací, kde mi začal vysvětlovat složité záhady Paříže, místních obyvatel a jejich způsobu myšlení.

Než Louis stačil změnit téma, zazvonil mu mobil. Zamračil se a řekl: „Žádal jsem je, aby mi nevolali, když to nebude důležité.“

„Jen klid,“ řekl jsem a znovu se napil vína.

I kdyby Pařížané nebyli spokojení, já byl. Louis Langlois byl zábavný chlap a Paříž byla stále jedním z nekrásnějších měst na světě, plná zajímavých a někdy šokujících lidí, umění a jídla. Za hodinu nebo dvě si určitě pochutnám na skvělém jídle a nejspíš se nasměju mnohem víc. Život vypadal v dohledné budoucnosti velmi lákavě.

A náhle jsem měl utrum.

Louis si poslechl telefon, přikývl a řekl: „Samozřejmě že si vás pamatuju, monsieur Wilkerson. Jak vám může být Private Paříž nápomocno?“

Wilkerson? Jediný Wilkerson, kterého jsem znal, byl klient žijící v Malibu. „Sherman Wilkerson?“ pronesl jsem potichu.

Louis přikývl a řekl do mobilu: „Nechtěl byste si raději promluvit s Jackem Morganem? Sedí přede mnou.“

Podal mi telefon. Se Shermanem Wilkersonem jsem mluvil naposledy takhle nečekaně, když se na pláži pod jeho domem našly čtyři mrtvoly.

Přiznávám, že jsem neutajil nervozitu v hlase, když jsem řekl: „Shermane?“

„Co děláte v Paříži, Jacku?“ otázal se Wilkerson.

„Jsem na návštěvě u jedné ze svých nejrychleji rostoucích poboček.“

Sherman Wilkerson byl prakticky uvažující stavař, který vybudoval dívoce úspěšnou společnost na průmyslový design. Díky své povaze si dokázal poradit s fakty a měl sklon zlehčovat dramatické situace. Proto mě překvapilo, když tresoucím se hlasem řekl: „Možná bůh přece jenom existuje.“

„Máte problém v Paříži?“ zeptal jsem se.

„Jde o moji jedinou vnučku Kimberly. Kimberly Kopchinskou,“ odpověděl Wilkerson. „Právě jsem s ní domluvil po telefonu – první hovor po více

než dvou letech. Bydlí v bytě poblíž Paříže a říká, že ji pronásledují drogoví dealeri, snaží se ji zabít. Zněla vyděšeně a prosila mě, abych poslal někoho, kdo by ji ochránil. Potom se spojení přerušilo a teď se jí nemůžu dovolat. Nemohl byste se zajet podívat, jestli je v pořádku? Mám adresu.“

„Samozřejmě,“ řekl jsem a dal Louisovi znamení, aby zaplatil účet. „Jak ji najdu?“

Wilkerson mi přečetl adresu.

Napsal jsem jí a řekl: „Mohl byste mi poslat na mobil fotografii? A něco mi o ní povědět? Studuje na vysoké? Podniká?“

Louis položil na stůl hotovost a během dlouhé pauzy mi ukázal zvednutý palec.

„Shermane?“ řekl jsem a vstal. „Jste tam?“

„Upřímně netuším, co Kim v posledních dvou letech dělala, a o jejím životě v posledních pěti letech vím jenom málo,“ přiznal Wilkerson, zatímco jsme vycházeli z restaurace a Louis volal auto. „Její rodiče – moje dcera Pam a její manžel Tim – zemřeli při nehodě na lodi před šesti lety.“

„Pamatuju si, že jste se mi o tom zmínil,“ řekl jsem. „Smutné.“

„Velice. Když se to stalo, byla Kim v posledním ročníku Univerzity jižní Kalifornie a vrátila se z prvního ročníku ve Francii. Byl zdrcená stejně jako my. Abych to zkrátil, zdědila spoustu peněz spolu se svěřenským fondem a zdivočela. Sotva se jí podařilo absolvovat. Po promoci se hned vrátila do Francie. Ví, že nějakou dobu pracovala pro organizátory filmového festivalu v Cannes. Snažili jsme se zůstat v kontaktu, ale komunikovala s námi stále méně. Před dneškem poslala vánoční přání z Monaka, a ještě předtím kondolenci, když mi umřela manželka.“

Auto přijelo. Louis otevřel dveře a já nastoupil se slovy: „Jen klid, Shermane. Už jsme na cestě.“

„Díky, Jacku. Zavoláte, až budete s ní?“

„Zavolám.“

„Ochraňte ji, Jacku. Prosím vás,“ řekl Wilkerson. „Je moje jediné vnouče – vlastně můj jediný žijící příbuzný.“

„Nemáte se čeho bát,“ ujistil jsem ho a zavěsil.

Když jsem seznámil Louise s obsahem rozhovoru, podal jsem mu adresu napsanou na ubrousku.

„Víš, kde to je?“

Louis si nasadil brýle na čtení, prostudoval ji a nosní dírky se mu rozšířily, jak by ucítil něco páchnoucího. Potom ke mně vzhlédl a s napětím v hlase řekl: „Když si ve francouzském slovníku vyhledáš slova *problémy* a *nebezpečí*, najdeš fotku tohohle místa.“

Přeložil Ondřej Duha